

De ce creația lui Dumnezeu include moarte și suferință?

De ce se întâmplă lucruri rele? De-a lungul timpului oamenii au încercat să-și pună de acord înțelegerea despre un Dumnezeu iubitor și atotputernic, cu suferința aparent fără sfârșit din jurul lor.

Un exemplu considerabil al acestei lupte este mogulul de media, Ted Turner, care și-a pierdut credința după ce sora lui a murit de o boală foarte dureroasă; el a afirmat: „I was taught that God was love and God was powerful, and I couldn't understand how someone so innocent should be made or allowed to suffer so.”¹ (Tradus liber: „Mi s-a spus că Dumnezeu este dragoste și Dumnezeu este puternic și n-am putut să înțeleg cum îi poate pregăti sau cum poate îngădui o asemenea suferință cuiva, care este așa de nevinovat.”)

Este Dumnezeu responsabil pentru suferința omenească? Este Dumnezeu crud, capricios și ranchiunos, sau este prea slab pentru a împiedica suferința? Dacă Dumnezeu este într-adevăr suveran, cum poate atunci să lase pe cineva, pe care îl iubește, să sufere?

O lume de mizerie și de suferință

Fiecare zi aduce noi tragedii. Un copil mic este diagnosticat cu leucemie și este supus la mult tratament medical, numai pentru a muri apoi în brațele mamei lui. Un cuplu proaspăt căsătorit a fost omorât de un șofer beat, tocmai când erau în drum spre luna de miere. O familie devotată de misionari a fost atacată și omorâtă exact de oamenii de care s-au îngrijit. Câteva mii sunt omorâți într-un atac terorist. Câteva sute se îneacă la un tsunami, în timp ce mulți alții sunt îngropați de un cutremur.

Cum sunt posibile aceste lucruri, dacă Dumnezeu ne iubește cu adevărat și Se îngrijește de noi? Este El un Dumnezeu al suferinței?

Reacția obișnuită a oamenilor la o tragedie este de a da vina pe Dumnezeu, așa cum a făcut Charles Darwin după moartea iubitei sale fiice, Annie.

Annie's cruel death destroyed Charles's tatters of beliefs in a moral, just universe. Later he would say that this period chimed the final death-knell for his Christianity . . . Charles now took his stand as an unbeliever.²

(Tradus liber: Moartea crudă a lui Annie i-a distrus lui Charles crâmpeliul de credință într-un univers moral, drept. Mai târziu va spune că în această vreme a bătut definitiv clopotul mortuar pentru creștinismul său ... De acum înainte a pledat pentru poziția lui de necredincios.) Este acesta răspunsul potrivit? Un mod corect de a vedea istoria, așa cum se găsește în Biblie, oferă răspunsul.

A fost creația lui Dumnezeu într-adevăr „foarte bună”?

La început, în urmă cu aproape 6000 de ani, Dumnezeu a creat în șase zile reale universul și totul în el. La sfârșitul acțiunilor Sale creative, în ziua a șasea, Biblia scrie: „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (*Geneza 1,31*).

Ca să fi fost foarte bună, creația lui Dumnezeu trebuia să fi fost fără pată, fără greșeală, boală, suferință sau moarte. Nu exista nici o supraviețuire a celor tari, nici o selecție naturală. Animalele nu se prădau reciproc și primii doi oameni, Adam și Eva, nu omorau animale pentru a

¹ Associated Press, Ted Turner was suicidal after breakup, www.nytimes.com/aponline/arts/AP-People-Turner.html, April 16, 2001.

² A. Desmond and J. Moore, *Darwin: The Life of a Tormented Evolutionist*, W.W. Norton & Company, New York, 1991, 387

face rost de hrană. Creația inițială a fost un loc minunat, plin de viață și bucurie în prezența Creatorului.

În vremea creației, atât oamenii, cât și animalele erau vegetarieni. În *Geneza 1,29-30* se spune: „Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice plantă care rodește sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță; aceasta să fie hrana voastră. Și tuturor animalelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor viețuitoarelor care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde.” Și așa a fost.”

Acest citat arată fără echivoc, că în creația foarte bună a lui Dumnezeu animalele nu se mâncau între ele (și astfel nici nu exista moartea animalelor), deoarece Dumnezeu a dat lui Adam, Evei și animalelor să mănânce numai plante. (Abia după potopul la nivel mondial din vremea lui Noe – 1600 de ani mai târziu – i-a fost îngăduit omului să mănânce carne, potrivit cu *Geneza 9,3*.)

Pentru că mâncatul unei plante o poate omorî, unii oameni susțin că moartea a fost o parte a creației inițiale. În orice caz, Biblia face o deosebire între plante și animale. Această diferență este exprimată în cuvântul ebraic *nephesh*, care exprimă un aspect al vieții ce se atribuie numai animalelor și oamenilor. *Nephesh* poate fi tradus cu „ființe care trăiesc” sau „viețuitoare vii” (Vezi *Geneza 1,20-21, 24*). Plantele nu au această calitate *nephesh* și prin urmare nu pot muri în sens biblic.

Creația inițială a fost foarte bună. Potrivit cu *Deuteronom 32,4*, „lucrările Lui sunt desăvârșite”. Evident că acum lucrurile nu mai stau așa.

De ce murim acum?

Dacă tot n-a existat moartea animalelor sau a oamenilor când Dumnezeu Și-a isprăvit creația și a declarat-o foarte bună, atunci de ce murim acum? Astăzi vedem moartea peste tot în jurul nostru. Trebuie să se fi petrecut ceva, de s-a modificat creația – acest „ceva” a fost păcatul.

ODATĂ CU FAPTELE REBELE ALE UNUI OM, MOARTEA A INTRAT ÎN CREAȚIA LUI DUMNEZEU.

Dumnezeu i-a așezat pe Adam și pe Eva într-un Paradis perfect. El avea autoritate asupra lor, în calitate de Creator al lor. În autoritatea Sa, El i-a dat lui Adam o regulă: „dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (*Geneza 2,17*)

Cândva, la sfârșitul zilei a șasea, când Dumnezeu și-a caracterizat creația încheiată ca „foarte bună”, unul dintre îngerii lui Dumnezeu, Lucifer, a condus o revoltă împotriva Creatorului său.³ Lucifer a luat apoi chipul unui șarpe și a momit-o pe Eva să mănânce fructul pe care Dumnezeu l-a interzis. L-au mâncat atât Adam, cât și Eva. Faptele lor au avut ca rezultat pedeapsa de care i-a avertizat Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt și nu poate să tolereze păcatul în prezența Sa. Creatorul drept Și-a ținut justificat promisiunea, că neascultarea lor va fi urmată de pedeapsă. Odată cu faptele rebele ale unui om, moartea a intrat în creația lui Dumnezeu.

Adam și Eva au încercat, rușinați și temători, să scape de consecințele păcatului lor, prin aceea că s-au acoperit cu frunze de smochin. Numai că n-au putut să acopere ceea ce făcuseră. Ei aveau nevoie de altceva pentru a realiza o acoperire. Autorul Epistolei către Evrei scrie: „fără vărsare de sânge nu este iertare” (*Evrei 9,22*). Era necesară o jertfă de sânge pentru a acoperi vina lor înaintea lui Dumnezeu.

Pentru a lămuri consecințele îngrozitoare ale păcatului, Dumnezeu a omorât un animal și a făcut haine din piele, pentru a-i acoperi pe Adam și pe Eva. Nu ni se spune ce soi de animal a fost omorât, dar poate că a fost ceva ca un miel, pentru a-L simboliza pe Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care Și-a vărsat propriul sânge pentru a ne ridica păcatul.

³ Biblia nu spune clar când s-a răzvrătit Lucifer sau când au păcătuit Adam și Eva. Totuși, putem presupune că a fost nu mult după ce Dumnezeu i-a așezat pe Adam și pe Eva în grădină, căci El le-a spus să fie roditori și să se înmulțească și este evident că n-au avut ocazia să aibă un copil înainte de a se răzvrăti.

Geneza 3 ne dezvăluie, de asemenea, că pământul a fost blestemat. Spini și pălămidă făceau acum parte din lume. Animalele au fost blestemate; șarpele mai mult decât restul. Lumea n-a mai fost perfectă, ci sub blestemul păcatului. Suferința și moartea existau acum din abundență în această creație, cândva desăvârșită.

Ce au toate acestea de-a face cu mine?

Dacă hotărârea lui Adam de a nu-L asculta pe Dumnezeu a fost cea care a adus păcatul în lume, atunci de ce trebuie să suferim noi toți pedeapsa?

După ce Adam și Eva au păcătuit și au fost izgoniți din grădina Eden (*Geneza 3,20-24*), au început să aibă copii. Fiecare copil a moștenit natura păcătoasă a lui Adam, și fiecare copil s-a răzvrătit împotriva Creatorului său sau al lor. Orice ființă omenească este un urmaș al lui Adam și al Evei, născut cu aceeași problemă: o natură păcătoasă.

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, vom recunoaște că Adam este un reprezentant potrivit pentru noi toți. Dacă o persoană perfectă a hotărât într-un loc perfect să nu se supună regulilor lui Dumnezeu, atunci nici unul dintre noi n-ar fi procedat mai bine. Apostolul Pavel scrie: „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (*Romani 5,12*).

LUCRURILE TRISTE CARE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN JURUL NOSTRU ȘI NOUĂ, SUNT AVERTISMENTE DESPRE ACEEA, CĂ PĂCATUL ARE CONSECINȚE ȘI CĂ LUMEA ARE NEVOIE DE UN SALVATOR.

Fiind copii ai lui Adam, moștenim toți natura păcătoasă a lui Adam. Într-un moment oarecare toți am nesocotit o poruncă a Creatorului, prin urmare merităm toți să murim și să îndurăm o pedeapsă veșnică în iad. Trebuie să înțelegem că nici unul dintre noi nu este nevinovat înaintea lui Dumnezeu. *Romani 3,23* spune: „pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu”. Nici unul dintre noi nu este demn să stea înaintea Creatorului universului, pentru că fiecare ar aduce în prezența Sa o natură păcătoasă, răzvrătită.

La început Dumnezeu Și-a menținut creația în starea ei desăvârșită. Relatarea despre călătoria prin pustiu a izraeliților oferă o impresie fugitivă despre cum trebuie să fi fost lucrurile în creația originală. Hainele izraeliților nu s-au zdrențuit pe ei și picioarele nu li s-au umflat în cei 40 de ani în care au cantonat în pustie (*Deuteronom 8,4*). Dumnezeu este în stare în mod atotputernic și desăvârșit să-Și mențină și să-Și protejeze creația.

Dar când a păcătuit Adam, DOMNUL a blestemat universul. În esență a existat o transformare și odată cu această transformare, Dumnezeu a început să mențină creația într-o stare blestemată. Suferința și moartea au intrat în creația Sa. Tot universul suferă acum din cauza consecințelor păcatului. (*Romani 8,22*).

Lucrurile triste (de exemplu, moartea unui om iubit, tsunami care omoară mii de oameni, tornadele care lasă în urmă mulți oameni morți sau fără case etc.), care se întâmplă în jurul nostru și nouă, sunt avertismente despre faptul că păcatul are consecințe și că lumea are nevoie de un Salvator.

Dumnezeu se bucură de toată creația Lui (*Apocalipsa 4,11*), dar cel mai mult îi iubește pe oameni. El se folosește de decăderea universului creat, pentru a ne arăta consecințele păcatului nostru. Dacă n-am afla consecințele răzvrătirii noastre față de Creator, n-am înțelege niciodată că avem nevoie de salvare din păcatul nostru și n-am primi niciodată oferta harului Său pentru păcatul nostru.

Majoritatea oamenilor recunosc ușor că există o problemă în lume. Trebuie să recunoaștem că există Unul care a biruit această problemă a morții și a suferinței – Isus Hristos.

Există vreo nădejde?

Din nefericire, consecințele pentru păcatul nostru sunt mult mai grave decât o viață într-un univers blestemat. În plus, pe lângă că ne trăim viața într-o creație plină de păcat, trebuie toți să murim trupește și apoi să privim în față o pedeapsă care este mult mai îngrozitoare decât tot ce am cunoscut vreodată: moartea a doua. Apostolul Ioan vorbește despre un iaz de foc numit „moartea a doua”, care îi așteaptă pe toți cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții (*Apocalipsa 20,14-15*). Această moarte a doua este pedeapsa definitivă pentru păcatul nostru.

Cu toate că ne-am răzvrătit împotriva Lui și am adus pedeapsa asupra noastră, Dumnezeu își iubește copiii și nu vrea ca ei să-și petreacă veșnicia în iad. Creatorul nostru milostiv a pregătit o cale ca să fim împăcați cu El și să scăpăm de pedeapsa veșnică, îngrozitoare pentru păcatul nostru. Această cale de scăpare este prin moartea și învierea lui Isus Hristos. Isus Hristos, care este Dumnezeu, a venit pe pământ ca om, a trăit o viață fără păcat și a murit apoi, pentru a plăti pedeapsa pentru păcat. Apostolul Pavel ne spune: „Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală a venit condamnarea pentru toți oamenii, tot așa, printr-o singură faptă de dreptate a venit către toți oamenii o îndreptățire a vieții.” (*Romani 5,18*)

Dumnezeu este drept și-l osândește pe om pe drept la moarte, deci obținem pedeapsa pe care o merităm. Dar Dumnezeu ne-a făcut parte de har din dragostea Lui pentru noi și a luat această pedeapsă asupra Lui Însuși, ca o achitare pentru păcatul nostru.

Ia-ți inima-n dinți! Hristos n-a rămas în mormânt. El a arătat că are putere asupra morții când a înviat a treia zi după ce a fost îngropat. Pentru că Hristos Și-a dovedit deslușit puterea asupra morții, aceia care cred în El pot ști că și ei vor trăi și moartea nu va avea nici un bold. Biblia spune într-adevăr:

„Dar când putrezirea aceasta se va îmbrăca în neputrezire și ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”. „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?”” (*1 Corinteni 15,54-55*)

Aceia care au primit darul fără plată al vieții veșnice se pot bucura în Hristos că vor petrece veșnicia cu El într-un loc desăvârșit, fără dureri. (*Apocalipsa 21,4*). Așa cum a scris apostolul Pavel:

„Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (*Efesenii 2,8-9*).

Dar unii ar putea să reproșeze, că dacă Dumnezeu ne-ar iubi cu adevărat, ne-ar așeza într-un loc desăvârșit, unde nu ne poate atinge nimic dureros. Dar El a făcut aceasta deja odată și Adam s-a răzvrătit. Dacă ne-ar da aceeași posibilitate, fiecare dintre noi ar face același lucru. Dumnezeu Și-a dovedit dragostea prin aceea, că a murit pentru lume și a înviat din nou. Toți cei care primesc darul fără plată al vieții veșnice, vor petrece veșnicia cu El.

Timpul pe care îl petrecem într-o lume blestemată este neînsemnat în comparație cu veșnicia. Dumnezeu Își va completa dovada de dragoste prin faptul că pe aceia care au primit mântuirea Lui, îi va așeza pentru totdeauna într-un loc desăvârșit.

Restabilirea tuturor lucrurilor

Biblia descrie moartea ca pe ultimul vrăjmaș care va fi înlăturat (*1 Corinteni 15,26*). *Apocalipsa 21,4* spune: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”.

Aceia care au primit mântuirea se bucură pentru timpul când Domnul va ridica blestemul și va restabili universul într-o stare desăvârșită, pe care a avut-o înainte ca omul să păcătuiască (*Apocalipsa 22,3*).

Domnul nu iubește pe copiii Săi numai atât cât să moară pentru păcatul lor, ci promite chiar să repare lumea stricată, prin aceea că El va crea un cer nou și un pământ nou (*Apocalipsa 21,1*). Și exact așa cum primul Adam a adus moartea în lume, aduce Hristos, ca „ultimul Adam”, viața nouă în lume.

Așa cum a scris Pavel: „De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut suflet viu”; cel din urmă Adam, un duh dătător de viață” (1 Corinteni 15,45)

Modul alternativ de a vedea istoria

Aceia care Îl resping pe Creator, trebuie să explice cum a luat lumea ființă fără Dumnezeu.

Evoluționiștii și majoritatea celorlalți adepți ai teoriei pământului vechi cred că în urmă cu 13-14 miliarde de ani o explozie mare a cauzat ca universul să ia ființă din nimic. Galaxii, stele și planete au luat ființă ca materie – împrăștiate prin univers – s-au răcit și s-au unit. În urmă cu aproximativ cinci miliarde de ani a început pământul însuși să se nască. Pământul, așa se susține, s-a răcit cam într-un miliard de ani sau așa ceva, apa a apărut pe suprafața lui, și în acest ocean preistoric s-au înghebat oarecum de la sine molecule, pentru a forma cele mai simple forme de viață monocelulare. Prin încărcături ecologice și alte forțe, mutațiile aleatorii, așa spun evoluționiștii, au dus la avantaje de supraviețuire pentru anumite organisme. Aceste organisme s-au transformat pas cu pas în organisme din ce în ce mai complexe. Organismele cele mai puternice au fost în stare să supraviețuiască și să se reproducă, iar organismele cele mai slabe au murit sau au fost omorâte de creaturile mai puternice.

Acest proces nemilos a produs în cele din urmă ființe de genul maimuțelor, care au evoluat de la sine, devenind oameni. Astfel, oamenii sunt ultimul (până acum!) produs rezultat după milioane de ani de moarte și suferință.

Acest punct de vedere naturalist al universului folosește dovezi fosilizate ca dovadă pentru credința că creaturile au devenit mai evolute după milioane de ani. Acest punct de vedere învață că dovezile fosilizate sunt dovezi de milioane de ani de boli, de lupte și de moarte. Renumitul evoluționist, Carl Sagan, decedat, declara: „the secrets of evolution are time and death.”⁴ (tradus liber: Secretele evoluției sunt timp și moarte.)

Evoluția cere milioane de ani de luptă și de moarte.

Joacă aceasta într-adevăr un rol?

Biblia spune că moartea a venit ca urmare a păcatului omului. Evoluția spune că moartea a fost deja din totdeauna o parte a naturii. Pot avea ambele dreptate? Evident că nu.

În caz că dovezile fosile reprezintă istoria pământului de milioane de ani, atunci trebuie să fi existat milioane de ani de moarte, de luptă și de boală înainte ca să fi apărut omul, contrar cu ceea ce învață cartea Geneza.

„Evoluția teistă” este o idee care încearcă să contopească relatarea cărții Geneza și conceptul evoluției de milioane de ani. Evoluția teistă postulează milioane de ani de moarte înainte ca Dumnezeu să înceapă procesul, la un moment dat și să creeze grădina Eden. Evoluția teistă pretinde ca Dumnezeu să numească „foarte bune” milioane de ani de moarte și de suferință.

Dar dacă, pe de altă parte, dovezile fosile sunt produsul unui potop mondial catastrofal, în care un număr mare de organisme au fost îngropate fulgerător în apă bogată în chimicale și sediment, atunci dispare și necesitatea de a postula milioane de ani de istorie. Relatarea lui Dumnezeu despre o lume perfectă, care a fost stricată de păcat și nimicată prin judecata cu apă (Geneza 6-9), este în concordanță cu dovezile fosile din lume.

Promisiunea lui Dumnezeu despre restabilirea viitoare „a restabilirii tuturor lucrurilor” (Faptele Apostolilor 3,21) ar fi absurdă în caz că, într-adevăr, s-a petrecut o evoluție. Numai o creație inițială, lipsită de moarte, face logică făgăduința lui Dumnezeu despre restabilire. O creație perfectă nu poate fi făgăduința restabilirii viitoare, în caz că în trecut n-a existat o creație perfectă.

⁴ C. Sagan, *Cosmos Part 2: One Voice in the Cosmic Fugue*, produced by Public Broadcasting Service, Los Angeles, with affiliate station KCET-TV. First aired in 1980 on PBS stations throughout the US.

De unde vin purtarea de grijă și caritatea?

În timp ce evoluționiștii strigă că un Dumnezeu iubitor este incompatibil cu această lume a cruzimii, pe care o populăm, ei trec totuși cu vederea, adecvat scopului, alte lucruri. De exemplu: cum explică evoluția: mila, iubirea aproapelui, purtarea de grijă? Dacă evoluția este adevărată, atunci forța motrice a naturii este „selecție naturală”, „supraviețuirea celor tari” („survival of the fittest”). Aceia care sunt mai puțin apti pentru concurență, sunt destinați să moară. Orice încercare de a-i salva pe acești oameni „mai puțin apti pentru concurență”, ar însemna să acționezi împotriva forței fundamentale a naturii. Existența medicilor, a spitalelor, a organizațiilor creative și chiar a forțelor polițienești este contrară cu forțele evolutive originale.

Evoluționistul nu are nici o bază pentru opinii morale. Dacă omul este numai rezultatul a milioane de ani de evoluție, atunci comportamentul nostru se bazează pe reacții chimice întâmplătoare. Atunci nu există nici un cod moral ultimativ. Toată morală este atunci relativă. Deci, dacă o persoană are nevoie de bani, de ce este greșit să jefuiască pe cineva? Potrivit evoluției, persoana mai tare trebuie să aibă succes. Puterea dă dreptul. Deci, din punctul de vedere evolutiv, o asemenea violență este o parte naturală și necesară a lumii.

Totuși, aceia care au o concepție a lumii bazându-se pe Biblie, au o bază consecventă pentru bunătate, iubirea aproapelui și purtarea de grijă. În Sfânta Scriptură ni se poruncește să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, să facem fapte de milostenie și să îngrijim de văduve și de orfani. Conform concluziei logice a evoluției, vom conchide că aceste văduve și acești orfani trebuie să moară, pentru că sunt o scurgere pentru rezervele naturale.

Numai credincioșii care cred în Biblie oferă în cele din urmă lumii o bază pentru a aduce opinii morale. Cei care resping Biblia nu au o bază morală.

Cum rămâne cu suferința individului?

În Ioan 9, Isus abordează tema suferinței personale. Când ucenicii Lui au presupus că orbia unui om a fost consecința păcatului omului, citim acolo: „Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”” (Ioan 9,3). Isus a privit suferința omului nu ca zadarnică sau imprevizibilă, pentru că Dumnezeu ar fi proslăvit în viața omului.

Cartea Iov relatează istoria unui om drept, de care Dumnezeu avea plăcere, dar cu toate acestea a suferit pierderea bunăstării lui, a celor zece copii și a sănătății lui. Prietenii lui erau siguri că suferințele lui reprezentau judecata pentru unele păcate ascunse, dar Dumnezeu a negat această învinovățire. Mulți oameni au găsit înviore în aceasta, să știe, pur și simplu, că tragediile lor personale nu reprezentau neapărat judecăți personale.

ISUS ÎI IUBEA FĂRĂ ÎNDOIALĂ PE LAZĂR ȘI PE FAMILIA LUI ÎNDOLIATĂ, DAR EL PUTEA SĂ RECUNOASCĂ UN SENS PENTRU SUFERINȚĂ, PE CARE EI NU-L PUTEAU VEDEA.

Isus a arătat că dragostea Lui pentru noi nu este incompatibilă cu suferința personală, pe când Lazăr era bolnav și pe moarte. „Dar Isus, când a auzit, a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr” (Ioan 11,4-5).

Isus îi iubea fără îndoială pe Lazăr și pe familia lui îndoliată, dar El putea recunoaște un sens pentru suferință, pe care ei nu-l puteau vedea. Hristos le-a dezvăluit fără echivoc că El avea putere asupra morții (prin aceea că l-a înviat pe Lazăr din morți), și aceasta chiar înaintea răstignirii și a învierii Lui.

Isus S-a exprimat cu privire la sensul nenorocirii după ce s-a dărâmat turnul din Siloam și a omorât optsprezece oameni. „Sau acei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam și i-a

De ce creația lui Dumnezeu include moarte și suferință?

omorât, credeți că au fost mai vinovați decât toți ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13,4-5).

Aceste exemple arată că nu este neapărat păcatul unei persoane cel care duce la suferință, ci păcatul în general a dus deja la aceasta. Dumnezeu poate folosi suferința ca pe un avertisment de aducere aminte că păcatul are consecințe - și probabil și în alte scopuri, pe care nu le cercetăm complet în acest capitol. Dar existența suferinței nu înseamnă că Dumnezeu nu ne iubește. Chiar dimpotrivă – Hristos a venit și a suferit împreună cu noi și a preluat această pedeapsă, deși n-a fost nevoit s-o preia.

În perioadele de suferință creștinii Îl cinstesc pe Domnul prin aceea că au încredere în El și știu că El îi iubește și are un sens pentru viața lor. Existența suferinței în lume trebuie să ne amintească tuturor avertizând, că suntem păcătoși într-o lume blestemată prin păcat, și să ne determine să spunem altora despre salvarea care se poate obține în Hristos – în cele din urmă acesta ar fi lucrul cel mai plăcut pe care îl putem face. Putem spune oamenilor adevărul despre cum pot fi și ei salvați de această lume blestemată prin păcat și cum pot trăi veșnic cu un Dumnezeu bun și desăvârșit.

„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,17-18)